

www.galarna.si

Nieves Hidalgo: *La bahia de la escocesa*

Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © Nieves Hidalgo 2016

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2018

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Novelstocks

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.134.2-31

HIDALGO, Nieves

Zaliv / Nieves Hidalgo ; prevod Vesna Česnik Korošec. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, cop. 2018

Prevod dela: *La bahia de la escocesa*

ISBN 978-961-7035-47-6 (trda vezava)

ISBN 978-961-7035-48-3 (broš.)

COBISS.SI-ID 94114817

Nieves Hidalgo

Zaliv

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Liki, dogodki in pripetljaji v tem delu so izmišljeni. Kakršna koli podobnost z živimi ali preminulimi osebami je zgolj naključna.

*Za tiste prijateljice, ki se navdušujejo nad rokopisom,
ki me spodbujajo, da še naprej delam,
in me spravljajo ob pamet s svojimi pripombami.
Ste kot inkvizitorji, vendar ne bi znala živeti brez vas,
ker vas imam rada.*

*Za mojo urednico, Esther Escoriza, ker je med njimi
in ker mi omogoča, da še naprej uživam v pisanju pustolovščin.*

1.

Anglija 1820

Močil ga je vztrajen dež in Adam Brenton, vikont Teriwoodski, je občutil hlad. Grozljiv hlad. Vendar ne zaradi ledenega zraka, saj ga je okrog nog obdajalo ogrinjalo, ampak zaradi črne cevi, ki mu je merila v glavo.

Premagoval je osuplost, ki ga je hromila, in se trudil ostati miren, medtem ko se je zazrl v osebo, ki je vanj merila s pištolo. Poleg zgornje ustnice mu je trznila mišica, edini znak, ki je izdajal strah. S pogledom je naglo ošinil oddaljene in nejasne postave, ki so v daljavi neutrudno delale.

Zdaj mu ni bilo prav veliko mar za prihode in odhode mornarjev, ki so se sprehajali po plaži, čeprav je vedel, da so tihotapci. V tistih časih to tudi niti ni bilo tako zelo neobičajno

delo. Vsi po vrsti so trgovali z v Franciji pridobljenim blagom in oblasti, ki so prav tako kakor ljudstvo potrebovale določene izdelke, so pogledale stran.

Ampak tokrat ni šlo samo za tihotapstvo. Vsaj ne za človeka, ki je zdaj s pištolo meril vanj. Videl ga je, kako je kapitanu francoske dvojbornice izročil mapo. Zaradi tega se je znašel v tako kočljivem položaju. Njegova neumnost je bila kriva, da so ga odkrili, in zdaj ... Ne, prava beseda za tega nemarneža je bila ‚izdajalec‘.

Zavedajoč se nevarnosti, s katero se je soočal, se mu je v mislih prikazala tisoč in ena podoba. Vrtinec, ki mu je v nekaj sekundah, ki so trajale celo večnost, prikazal celo njegovo življenje. Polastil se ga je nemočen bes, saj se je zavedal, da bo umrl ravno zdaj, ko je našel razlog, zaradi katerega se je splašalo okleniti življenja, razlog, zaradi katerega se je splašalo boriti.

„Najbrž ni načina, da bi to rešila kot gospoda,“ mu je rekel, da bi pridobil čas, da bi pridobil samo še malce časa in bi smrti iztrgal še nekaj sekund.

„Ne, Brenton. Ni načina,“ se je glasil odgovor.

Adam je vedel, da ga lahko reši samo čudež. V tistem trenutku se je vprašal, zakaj je začel s to nepredvidljivo preiskavo. On, ki se nikoli ni imel niti za pogumnega niti za drznega. Ali je bila čast? Na obrazu se mu je izrisal ironičen nasmeh. Da, gotovo je bila prekleta čast tista, ki ga je zvelkla v težaven položaj, v katerem se je znašel. Izgovor, s katerim so v večini primerov upravičili najbolj nora dejanja.

Bolelo ga je, da se bo pustil kar tako ubiti, brez upiranja kakor obsojena živina. Sploh ker je s svojim napadalcem preživel toliko dobrih trenutkov in ga je imel za prijatelja. Kako neumen je bil, da mu je zaupal. Zdaj, ko je bilo že prepozno, je razumel veliko reči in vsi dvomi so bili razjasnjeni. Za trenutek je pogledal prstan, ki ga je napadalec nosil na desni roki in si ga je živčno vrtel s palcem, ob čemer se je prikazoval in skrival znak, ki je predstavljal njegov priimek. Ni bilo važno, da ga je prepoznal in končno odkril njegovo izdajstvo, saj je bil temu človeku prepuščen na milost in nemilost in ga bo ta pokončal. Vendar je Adam poskusil z obupano rešitvijo. Edino, ki mu je preostala, preden bi se prst njegovega sovražnika na petelinu upognil: da se polasti pištole. Z nenadnim, navideznim napadom se je sklonil in se pognal nanj ...

Uspelo se mu je dotakniti orožja.

Čudovit trenutek, ki je odprl nenadno pot upanju.

Vendar Adam Brenton ni bil nikoli prav zelo več v pretepanju. Njegov nasprotnik se je zbral in ga zadel s kolenom, da se je zvil, zastokal in padel na tla. Nato je potopljen v meglicah bolečine zaslišal žaljivko, ki jo je preglasil glasen pok strela.

Komajda je zaznal, da se je krogla zarila v njegovo telo. Začuda ga ni bolelo, zato ker je to preprečil oblak nezavesti, ki mu je začel zastirati oči. Kljub temu se je želel izogniti temu, da bi mu usta napolnila mivka, ko se je pognal v prepad teme, po katerem je padal, padal, padal ... V trenutku prištevnosti je vedel, da pada z glavo naprej v pekel.

Tisti, ki ga je ustrelil, je pljunil nanj in ga nato porinil z nogo, da bi preveril, ali je še živ. Zažvižgal je in pomignil tistim, ki so delali na plaži; dva izmed njih sta se približala in velel jima je, naj se znebita trupla. V tišini sta dvignila vikonta Teriwoodskega, ki je bil samo še polomljena lutka, zabredla v vodo in ga izpustila. Tam je lebdel v ritmu valov, medtem ko sta se onadva vrnila na delo in pozabila na truplo. Nato je morje Brentona povleklo v vlažen in mrzel objem.

Brezbrižen pogled njegovega krvnika, ki je vsemu sledil, ni razkril ničesar. Ne obžalovanja ne zadovoljstva. Moral je ubiti človeka, ki mu je predstavljal nevarnost, zatorej ga je ubil. Tako preprosto. Tako lahko. Ko je truplo izginilo, je zdolgočaseno zavzdihnil, si s prstom nezavedno pogladil obrv in odšel stran. Težava je bila rešena. Morda bo ocean čez nekaj dni vrnil truplo, vendar bo do takrat že nerazpoznavno.

London. Mesec dni za tem.

Tisti hodnik se mu je vedno zdel zlovešč, kakor da bi vstopil v ječe londonskega Towra. Ta nelagodni občutek ga je zajel vsakič, ko je šel po njem. Christopher Gresham ga je kot grof Braystonski prehodil že ob številnih priložnostih.

Masivna vrata so se odprla pred njim, takoj ko so stražarji opazili njegov prihod in mu kot brezizrazni kipi omogočili vstop.

Thomas Ruppert, njegov nadrejeni pri obveščevalni službi, je naglo vstal in mu z iztegnjeno roko stopil naproti.

„Kar naprej, Gresham. Čakala sva vas.“

V prostornem in temačnem kabinetu je bila še ena oseba, ki jo je na kratko pozdravil z rahlim priklonom glave. Robert Banks Jenkinson, drugi grof Liverpoolski in po vladarjevi milosti predsednik vlade. Človek, s katerim ga je vezala samo odmaknjena nenaklonjenost.

Gresham se je za nekaj sekund zastrmel vanj. Svetli lasje so se mu že redčili in na obrazu so se mu risale gube, ki so poudarjale skrbi njegovega delovnega mesta. Ni počakal, da bi mu ponudili sedež, ampak se je namestil pred mizo in počakal, da je to storil še Ruppert na nasprotni strani. Sumil je, da mu to, kar ga je čakalo, ne bo všeč. Tako nepredviden sestanek je lahko pomenil samo težave.

„Sprašujete se po razlogu za takšno nujo.“

Chris je v svojega sogovornika zapičil hladnokrven pogled in rahlo skomignil. Ni bilo prvič, da se je moral nemudoma udeležiti sestanka. Tega je bil že vajen.

„Soočamo se z resno zadevo, ki jo želimo obravnavati z vami.“

Grof Braystonski je samo trepnil z očmi. Ta stavek mu je bil preveč znan in je vedno meril na sovražni tabor. Očitno se je zgodovina ponavljala, čeprav je bil glavni vir težav, Napoleon, odstranjen. Sam pri sebi je zaklel, saj zanj to ni bil ravno najprikladnejši trenutek. Ravno se je vrnil po dolgi odsotnosti in imel je svoje lastne zadeve, ki jih je moral rešiti.

„Bojimo se, da Franciji prodajajo skrivne podatke,“ se je vmešal Jenkinson.

„To ni nič novega, gospod.“

„Res je. To ni nič novega. Vedno se bo našel kdo, ki se bo poskušal okoristiti. Vendar tokrat ne gre za posredovanje podatkov o naših položajih, saj nam ni več treba skrbeti zaradi tistega prekletega Korzičana.“ Ministrski predsednik se je presedel in nelagodno spustil svoj pozorni in prodorni pogled. „Gre za to, da je izginilo dragoceno blago in je umrlo nekaj naših mož.“

Christopher se je za sekundo napel in se prisilil znova sprostiti.

„Kakor veste, Braystone,“ se je vmešal Ruppert, „imamo s Francijo še vedno težave, ali bolje rečeno z Bonapartovimi preostalimi podporniki.“

„Bonaparte je zaprt na otoku Sveta Helena,“ ga je prekinil Christopher. „Saj mi ne bosta rekla, da nam je pobegnil?“

„Ne gre za to. Kakor je nakazal gospod ministrski predsednik, nas skrbi uhajanje podatkov o poteh naših ladij. Prestregli so tri ladje. Nekateri mornarji, tisti, ki so se uprli, so umrli. Tovor ...“ Ni zaključil stavka. „To je treba na vsak način ustaviti. Ti napadi so za naše trgovanje nesprejemljivi in nedopustni za angleško pomorsko oblast.“

Gresham je prikimal. Vedel je, da se so že nekaj časa poti ladij hranili v strogi tajnosti, da bi na ta način preprečili napade. Kakor je tudi vedel, da je veliko trgovcev zaradi napadov na

ladje propadlo. Tudi on sam je izgubil zajeten kup denarja. Kljub temu ni bil seznanjen s smrtjo mornarjev, čeprav je bilo logično, da sta ta dva zadevo prikrila.

„In kako to zadeva mene, gospoda?“

Sir Thomas Ruppert se je naslonil nazaj na naslonjalo stola. Bil je suhe postave in medlega videza, podoba, ki je bila daleč od tiste, ki bi jo pričakovali od vodje vohunske službe, vendar je Chris iz lastnih izkušenj vedel, kako daleč sta segali njegovi hladnokrvnost in odločnost, kadar je šlo za obrambo Anglije. Neusmiljen je bil pridevnik, ki ni zadoščal za opis le-tega v tovrstnih okoliščinah. Imel je popolno zaupanje angleške krone in proste roke, da je počel, kar se mu je zljubilo ... Med agenti je bil še najbližje bogu, vendar se je njegovo ime izgovarjalo samo v zelo zaprtih krogih; poznalo ga je le malo ljudi.

Stari lisjak Ruppert, vedno hladnokrven in miren, je pomislil Chris, medtem ko ga je opazoval. Kljub temu je ob njegovem vprašanju deloval, kot bi ga v zadnjico zbodel jež.

„Vi,“ mu je odgovoril, potem ko si je pogladil suknjič, „imate položaj. Družba Gresport je že bila prizadeta in to se lahko ponovi. Kot grof Braystonski imate odlične odnose s plemstvom. Poleg tega ...“ odkašljal se je, „imate tudi drugačne vrste zveze. Me razumete?“

„Popolnoma, gospod,“ je z nespremenjenim izrazom odgovoril Christopher.

„Prosim, Gresham,“ se je razburil predsednik vlade in z roko udaril po svojem stolu.

Sir Ruppert se je zganil in nagnil naprej, da se je s komolci prislonil na pisalno mizo, in hladnokrvno nadaljeval: „Zanalašč otežujete zadeve, kajne?“

„Prosim?“

„Brez posmeha, grof!“ se je znova vmešal Jenkinson, ki mu je pordel obraz. „Preidimo že k bistvu in zaključimo s tem.“ Rahlo se je nagnil proti njemu. „Slovite kot nepoboljšljivi ženskar.“ Chris je ob takšni neumnosti zavil z očmi. „Poleg mnogih drugih lastnosti, ki sem jih zamolčal, vas spremlja sloves kockarja. Zahajate tako v kraljevo sprejemnico kakor tudi v najhujše pristaniške igralnice. Družite se s plemiči in nepridipravi, z blagorodnimi damami in prostitutkami,“ je nadaljeval. „Roko bi stavil, da vam ni neznanka niti kockanje s tihotapci ...“

„Milord,“ se je dobrovoljno nasmehnil Gresham in prekinil žolčni govor, „vse to že vem ... To vesta že dolgo tudi vidva, saj na tak način ostajam obveščen. To ni niti skrivnost niti presenečenje, zato ne vidim razloga, zakaj ste zdaj to privlekli na plan. Vendar vam zagotavljam, da ostaja še veliko deviških postelj.“

„Ne bodite predrzni!“ se je razburil ministrski predsednik.

Silovitost njegovega očitka je povzročila napeto tišino. Ruppertu je pogled zataval na enega od kipcev, ki so krasili njegove knjižne police. Christopher bi prisegel, da si je na tej točki želel zaključiti in ga odsloviti. Jasno je bilo samo to, da ga potrebujejo, sicer ga ne bi poklicali v ta kabinet. Rad

je bil on tisti, ki je imel nadzor, in vedel je, da ga je v tistem trenutku imel. Zavzdihnil je, prekrižal noge in posmehljivo ter s kančkom bojevitosti odgovoril: „Vidim, da ste v čast svojemu položaju, gospod. Poznate tudi mojo najljubšo barvo damskega spodnjega perila?“

„Pojdite se ...“

Gresham ni imel zadržkov, da se ne bi odkrito zasmel, zaradi česar je njegov sogovornik, ki je bil bolj napet, kot bi si želel biti, zamežikal.

„Drži. Sem vse tisto, kar ste tako pravilno našteli, Jenkinson. Ali ste me slučajno poklicali sem, zato ker bi me želeli tako kot moja družina preobraziti? Razumel sem, da ne gre za to; zatoorej preidimo že k bistvu in bodita jasna. Čakajo me obveznosti, ne izgubljam več časa.“

Ministrski predsednik je odpiral iz zapiral pesti, kar je bil nezmotljiv znak njegove zmanjšane avtoritete. Christopher bi prisegel, da je bil tik pred tem, da izbruhne, za kar si je čestital. Ta človek mu je bil grozno zoprn, zato se bo, če so hoteli nekaj od njega, pustil prositi.

„Rada bi, da se poglobite v svet podzemlja, Gresham, da uporabite svoje zveze,“ se je vmešal Ruppert.

Christopher je namrščil čelo in pozorno nagnil glavo.

„Česa ne poveste.“

„Spor ... med vami in lady Frances Wenswood bi bil dobra krinka.“

„Za božjo voljo!“

Globoko razdražen se je sunkovito zravnal in se z višine besno zazrl v svoja sogovornika. Ves London je vedel, da je bila zaroka z lady Frances razdrta, kar je bil razlog za njegovo začasno odsotnost iz Anglije. Še vedno ga je bolelo. Ta dva bedaka sta pravkar še vtrla sol na rano. Pripravljen je bil prenašati vse vrste očitkov, vendar njegove osebne zadeve niso bile med njimi.

„Ali moram kroni polagati račune tudi o tem, če mi natikajo rogove, gospoda?“

V mislih se mu je prikazala Francesina podoba. Zelo lepo dekle, za katero bi se z veseljem pustil zvleči pred oltar, čeprav strast ni bila osrednja točka njune zveze. Priznal je, da njegovi babici nista nehali pritiskati nanj, dokler nista dosegli, da je v trenutku čustvene šibkosti privolil v zamisel, da se ustali in si ustvari družino. V Frances je našel lepo, obvladano, zadržano in predvsem tiho dekle, saj ni nikoli zastavljala vprašanj. Glede na Christopherjevo zvezo s sirom Ruppertom in njegove daljše odsotnosti iz države je bila najboljša izbira za soprogo. Dokler je ni zasačil v kočiji ... v zelo dobri družbi.

Lahko bi jo obsodil, saj sta bila zakon in razum na njegovi strani. Kljub temu ga je njegov neumni občutek za čast prisilil, da je razširil vest, da je bil on edini krivec za razdrtje zaroke. Na vesti ni želel imeti ponižanja te ženske niti ni želel, da jo vlačijo po zobeh zlobni jeziki, vedno željni tovrstnih govoric, zaradi česar je prikril resnični razlog za razhod. Če bi matrone, ki so bile večče podlih govoric o slabostih drugih, poznale resnico, bi uničile njen ugled.

Ruppert in minister sta vedela za njegovo plemenito dejanje. Jasno. Ali je bilo kaj, kar je ušlo tema dvema lovskima psoma?

„Ne razburjajte se, Gresham,“ ga je prosil Ruppert. „Preprosto se nama zdi to najboljši razlog, da se brezglavo poženete v določene ... lahkomiselnosti, ki vam po drugi strani niso neznanka. Delujte na tak način, saj bo to samo še en poskus več, da bi pozabili razočaranje v ljubezni.“

„Popolnoma vas razumem.“

„Zdaj je bolj kot kdaj koli prej nujno, da se pomešate med zločince vseh vrst, preprodajalce, tihotapce, morilce. Če bo treba, sklenite prijateljstvo s samim satanom, Christopher, a pripeljite nam izdajalca.“

„Mislim, da bi bila za to bolj uporabna mreža mednje pomešanih vohunov, kar je primernejše delo za vaše plačance, gospod. Ali za vaše,“ je dodal in se obrnil k prvemu ministru. „Jaz nisem tajni agent.“

„V to zadevo se ne morem neposredno vplesti,“ je ugovarjal politik. „Imam zvezane roke. Če bi se ustvarila kakršna koli povezava med agentom in nekom iz mojega kabineta, bi izdajalec lahko izginil. Nočem, da uhajajo podatki. Vi morate posredovati. Konec koncev je tudi v vašem interesu, da se ta težava čim prej reši, če želite ohraniti svoje ladje in dragoceni tovor.“

„Naj to vzamem kot poklon?“

„Po pravici povedano, Gresham, mi niste všeč. Tako kot jaz nisem všeč vam. Vendar vas podpira Thomas, kar je enako

najboljšemu jamstvu. Po drugi strani, kdo se bo čudil, če boste nadaljevali s svojim razuzdanim vedenjem? Če kaj pomaga, vas prosim za uslugo.“

Chris je privzdignil obrv in se zadovoljno nasmehnil. Končno je imel prvega ministra tam, kjer ga je hotel, da ga prosi. Mogoče bi bil zanj popoln položaj na kolenih, vendar ni smel iti predaleč, saj so bili gospodje. Zavzdihnil je in se vrnil na svoj stol, medtem ko je v glavi premleval prednosti in slabosti odločitve, ki jo je že sprejel, in mu je po žilah divjala kri kakor vedno, kadar je imel na vidiku zapleten primer.

„Babici me bosta križali,“ je končno rekel.

„Lady Eleonor in lady Agatha sta že vajeni vaših izpadov,“ je ušlo Jenkinsonu.

„Morda, ampak po tem je možno, da me bosta slekli iz kože.“

Sir Ruppert je izdihnil sapo, ki jo je zadrževal v pričakovanju njegovega odgovora.

„Naj bo jasno, gospoda, da želim dve stvari,“ ju je opozoril grof Braystonski. „Večjo hitrost pri dovoljenjih za uvoz in izvoz družbe Gresport. In, gospoda, to bom opravil na svoj način.“